

FATTIGDOMSRAPPORTEN 2017

Sveriges
Stadsmissioner

Förord

När de första stadsmissionerna grundades i de svenska städerna stod Sverige i förändring. Urbaniseringen medförde migration, från landsbygd till stad, och den därpå följande hemlösheten, arbetslösheten, behovet av bidrag, lotsning och stöd. Detta var under 1800-talet, då **Stockholms Stadsmission** grundades år 1853. Tiden gick, behoven fortsatte och ökade och fler stadsmissioner bildades, däribland **Malmö Stadsmission** 1916 och **Göteborgs kyrkliga stadsmission** 1952.

Idag ser vi återigen stadsmissioner nybildas. Förra året, 2016, grundades **Eskilstuna Stadsmission** och **Örebro Stadsmission**. Vi känner igen förändringstiderna med ökande migration, hemlöshet, fattigdom och behov av vägledning och stöd.

Välfärdssamhället som under folkhemseran byggts upp räcker inte till. Den offentliga sektorn, det förstår vi idag, klarar inte välfärdsuppdragets alla delar. Det tillkommer nya grupper i behov av stöd och det finns människor som inte får plats i de former som den offentliga sektorn organiserat.

I denna rapport beskrivs den verklighet som vi inom Sveriges Stadsmissioner möter - en ökande utsatthet, utanförskap och fattigdom. Människor som faller mellan stolarna, där ingen tar ett helhetsansvar.

Vi måste sluta blunda för det faktum att människor idag, i Sverige 2017, går hungriga!

Fattigdomen i Sverige är reell. Forskningen som bedrivs av Docent **Magnus Karlsson** med kollegor på **Ersta Sköndal Högskola** visar siffror på den utsatthet som stadsmissionerna möter. Politikernas handlingsvilja tiger dock still. Vi inom **Sveriges Stadsmissioner** anser att fattigdomen i Sverige måste tas på allvar!

I regeringens rapport till FN om det svenska arbetet kring Agenda 2030 rapporteras att det inte finns någon absolut fattigdom i Sverige. Den hävdar också att det allmänna socialförsäkringskyddet skapar trygghet för alla och motverkar ekonomisk utsatthet.

Stadsmissionerna är inte eniga i denna beskrivning till FN. Vi inom stadsmissionerna ser fattigdom i en fallande skala från utsatta personer med långvarigt försörjningsstöd, via de ohjälpta medborgarna och de utsatta EU-medborgarna, till de närmast utblottade papperslösa.

Vi menar att regeringen och ansvarigt statsråd måste tillsätta en kommission med uppdraget att i nära samarbete med det civila samhällets aktörer kartlägga fattigdomen i Sverige - en kartläggning bortanför socialtjänstens statistik, utifrån en relevant definition av fattigdom i Sverige. Detta kan lägga grunden för hur fattigdomen i Sverige kan mätas och därmed diskuteras och hanteras.

Lotta Säfström, ordförande Sveriges Stadsmissioner

Detta möter stadsmissionerna i Sverige idag

Stadsmissionernas uppgift är att förhindra nöd och lindra lidande. I praktiken innebär det ett akut arbete gällande mat, värme, kläder, ibland sängplats. Samt ett långsiktigt förändringsarbete där varje människa möts utifrån hennes unika situation och möjligheter.

Stadsmissionens medarbetare försöker hitta vägar där dörrarna är stängda, vägleda människor till egenmakt.

År 2012 initierades ett samarbete med forskarna på Ersta Sköndal Högskola, med kartläggning av stadsmissionernas verksamhet till särskilt utsatta grupper. De grupper som vi då valde att mäta var (1) människor som lever på långsiktigt försörjningsbistånd; (2) EU-medborgare i utsatthet; (3) papperslösa dvs irreguljära flyktingar; samt (4) de som faller mellan stolarna/de ohjälpta medborgarna.

De ohjälpta medborgarna

Människor med olika livsöden, som är svenska medborgare och troligen borde få stöd från det svenska välfärdssystemet, men av olika skäl inte får det - kommer till stadsmissionerna.

Deras berättelser visar på systemfel som gör att de inte får del av den svenska välfärden.

Det kan handla om att man hamnar mellan två typer av offentligt stöd (exempelvis studiemedel och ekonomiskt bistånd), att man hamnat i en "alternativ ekonomi" exempelvis skulder, svartjobb el dyl för att få vardagen att gå ihop och som sedan skapar än större utsatthet och omöjliggör att söka hjälp eftersom det inte finns rimliga uppgifter att lämna. Eller man saknar helt enkelt förmåga eller vilja att navigera i välfärdssystemen (alternativt att dessa system inte gjorts tillgängliga för individen). Oavsett skäl så lever man på mycket små medel och står oftast utanför arbetsmarknaden.

Eftersom man inte får samhällsstöd och många gånger saknar bostad finns inga data att samla in kring dessa personer, de ingår inte i någon offentlig statistik. Dessa personer lever från dag till dag, under det ekonomiska biståndets miniminivå, i en reell fattigdom. Ofta utan arbete, utan hem, utan socialt stöd lever de på ströjobb, svartjobb, skänkta medel och civilsamhällets insatser.

Stadsmissionerna möter dem varje dag, de kommer för att få mat och värma sig och ta del av gemenskapen på Stadsmissionen. De lever i ekonomisk och social utsatthet och stort utanförskap. En av Stadsmissionens viktigaste mål är att bygga relationer, skapa tillit och förmå dem att ta något eller några steg närmre samhället och dess insatser. Det kräver både inkännande och vägledning, några steg fram och något steg bak. Det kräver också god kunskap om svensk byråkrati och juridik, bygga relationer med socialsekreterare och vara brobyggare mellan deltagare och det offentliga systemet.

I Stockholm och Göteborg går en fjärdedel av alla insatser till de som faller mellan stolarna. Sammantaget ges 14 % av det totala antalet insatser till gruppen.

Ett exempel: Sara, 50 år, bollas fram och tillbaka mellan myndigheterna

Sara, 50 år, har inte haft en lön på fyra år. Hon lider av sjukdomen fibromyalgi och psykisk ohälsa. I början av året ansökte hon om Stadsmissionens matkasse. Kassen, som hon hämtar en gång i veckan gör så att hon, dottern och barnbarnen kan äta sig mätta.

- Stadsmissionens personal hjälper mig med myndighetskontakter. Nästan varje dag går jag till Mikaelsgården. Jag har varken pengar på fickan eller ett eget hem, så därför snurrar jag runt där. Någonstans måste jag få stöd, konstaterar Sara.

Tidigare har Sara arbetat som undersköterska på Akademiska sjukhuset och som personlig tränare i både spinning och core. Den dagen då hon började få värk i kroppen ville hon inte lyssna, istället arbetade Sara ännu hårdare. Skiften avlöste varandra, där arbetspass på sexton timmar inte hörde till ovanligheterna. Men så kom dagen då kroppen inte längre orkade. Hon föll ihop på jobbet och blev kvar på sjukhuset i en månad. Hon hade kraschat.

- Det var först när jag gick in i väggen som det gick det upp för mig att jag behövde ta det lugnt. Min hjärna hade slutat fungera. Jag kunde inte längre lyfta brickorna till patienterna eftersom händerna skakade så mycket. Jag var slut.

I dag får Sara klara sig på pengar från vänner och familj. På nätterna sover hon på olika platser, mestadels hos dottern och barnbarnen, men också hos nya vänner och bekantskaper. Matkassen delar Sara friskostigt med familjen.

- Det känns bra att kunna bidra med något. Barnen är ju så små, bara 1 år och 3 år. Förra veckan fick jag välling och blöjor som jag gav till dem. Det känns bra att även jag kan hjälpa till. Sara beskriver hur hon bollas fram och tillbaka mellan de olika myndigheterna i Uppsala. Mellan försäkringskassa, landsting och kommun. Alla pekar på varandra. Sara har i dag en inkomst på noll kronor.

- Det känns som att Myndighetssverige har tagit livet ifrån mig, säger Sara. Hon fortsätter lågmält att beskriva den utsatthet som framförallt hemlösa kvinnor möter. Det händer att männen Sara sover hos försöker röra vid hennes kropp. De gånger hon säger nej blir hon slagen.

Fortfarande är det ingen av hennes släktingar, förutom dottern som vet om att hon är hemlös. Hon har förlorat kontakten med dem hon känt tidigare.

-Jag vill inte att mina släktingar ska se mig såhär. Snälla du, jag skäms! Dagligen besöker hon Stadsmissionens verksamhet Mikaelsgården för hemlösa och socialt utsatta samt får en matkasse tilldelad en gång i veckan.

- Stadsmissionen betyder jättemycket! Jag mår psykiskt bättre när jag är här. Personalen är så omtänksamma. De hjälper mig att driva på myndigheterna när jag inte längre orkar. Jag vet inte annars vart jag skulle vända mig. Det här är mitt andra hem.

Sara heter egentligen någonting annat.

Människor som lever på långsiktigt försörjningsbistånd

Ersta Sköndal Högskolas forskning visar att 56 % av stadsmissionernas alla inrapporterade insatser går till människor som lever på långvarigt ekonomiskt bistånd.

Ekonomiskt bistånd är enligt socialtjänstlagen egentligen ett tillfälligt stöd. Bland de som hamnar i en kris som gör att man är berättigad till ekonomiskt bistånd, tar många sig ur sin utsatta livssituation efter en rimlig tid. Det finns dock en grupp som glider in och ut ur ekonomiskt bistånd regelbundet, och andra som aldrig tar sig ur den sociala och ekonomiska utsattheten. Då det ekonomiska biståndet inte alls är tillräckligt för att försörja en person (eller en familj) under en längre period slits den enskildes materiella situation ned: hen tvingas leva för dagen, och vanliga investeringar som vinterskor, glasögon eller liknande går inte att bekosta med långvarigt ekonomiskt bistånd.

Socialstyrelsens siffror visar att ungefär en tredjedel av alla som får ekonomiskt bistånd (totalt drygt 4 % av befolkningen) får det under lång tid, och den andelen har ökat något de senaste åren.

Under 2015 fanns det i Stockholm, Göteborg, Uppsala, Linköping, Västerås och Kalmar 41.585 individer som uppbar långvarigt ekonomiskt bistånd. I de mindre städerna går den allra största delen av stadsmissionernas insatser till denna grupp - i Kalmar 88 % av insatserna och i Västerås 74 % av insatserna.

EU-medborgare i utsatthet

EU-medborgare har rätt att vistas och söka jobb i annat EU-land, utifrån EU:s rörlighetsdirektiv. När EU-medborgaren har fått jobb eller studerar har hen rätt att ta del av svensk välfärd. Den EU-medborgare som inte arbetar eller studerar saknar dock uppehållsrätt, och får därmed inte ta del av svensk välfärd och skydd.

EU-medborgare utan arbete, studier och uppehållstillstånd lever ofta i akut utsatthet, utan boende eller möjligheter till stadigvarande försörjning. De kommer till Sverige för att söka arbete men väl i Sverige är möjligheterna små, arbetsmarknaden krävande och komplex och byråkratin svårgenomtränglig. Det offentliga ansvar för den här gruppen utsatta människor är inte självklar - i några kommuner erbjuds subventionerat enkelt boende, på andra ställen lämnas man att klara sig själv.

Antalet EU-medborgare i utsatthet var som flest 2014-16, uppskattat till 4.500 personer.

Ungefär en fjärdedel av de av stadsmissionerna inrapporterade insatserna har under senaste året riktats mot EU-medborgare i utsatthet. Där bland verksamheten **Crossroads**, som finns i Eskilstuna, Göteborg, Kalmar, Linköping, Malmö, Stockholm och Uppsala, och där EU-medborgare får hjälp med CV-skrivning, inskrivning på arbetsmarknaden och vägledning angående förutsättningarna i Sverige och svensk arbetsmarknad.

Aktiviteter för att få ut EU-medborgare i arbete har givit viss effekt, se vidare www.sverigesstadsmissioner.se

Papperslösa = irreguljära immigranter

Personer som vistas i Sverige fastän de fått avslag på sin asylansökan kan leva i många år, gömda, i Sverige. Den här gruppen tillhör de allra fattigaste, utan någon möjlighet till försörjning annat än genom civilsamhällets insatser, enskilda svenskers välvilja eller utnyttjande t.ex. i svartjobb. Gruppen är svår att avgränsa eftersom personerna per definition är odokumenterade.

Socialstyrelsen uppskattade att gruppen år 2010 omfattade 10-50.000 personer, idag kan gruppen antas vara många fler.

Papperslösa är per definition en särskilt utsatt grupp, utan rättigheter, utan möjligheter att leva under egen eller samhällelig försörjning, inte heller under samhällets skydd. Fastän lagar tillkommit som ger papperslösa barn rätt till hälso- och sjukvård, tandvård och skolgång och även vuxna har rätt till hälso-sjuk- och tandvård som inte kan anstå, så blir de än mer utsatta då polisen söker efter papperslösa på arbetsplatser, via socialstyrelsens register, på skolor eller bland civilsamhällets aktiviteter. Utsattheten är total, fattigdomen absolut.

Stadsmissionerna möter målgruppen men eftersom man inte frågar efter besökares status eller legitimation kanske man inte alltid känner till att personen är papperslös.

I mätningen kan endast 3% av stadsmissionernas insatser hänföras till denna målgrupp, varav nästa två tredjedelar i Stockholm.

Stadsmissionens insatser

Ersta Sköndal Högskolas kartläggning av stadsmissionernas arbete fokuserar på fem centrala typer av insatser. Den här typen av insatser bedrivs vid samtliga stadsmissioner. Vid de mindre stadsmissionerna sker arbetet på en öppen mötesplats dit alla människor i social och ekonomisk utsatthet är välkomna. Allteftersom en stadsmission växer och utvecklas tenderar mötesplatserna att bli mer målgruppsspecifik, men samma sorts arbete bedrivs för varje målgrupp. Exempelvis i Kalmar finns sedan länge den öppna mötesplatsen Lotsen, och nu bedrivs även mer riktade insatser till EU-medborgare i utsatthet vid vissa tider i Lorensbergskyrkan. På andra orter finns öppna mötesplatser för andra målgrupper, såsom Unga Forum för barn, unga och familjer i Malmö, Äldrecenter och Klaragården för kvinnor i hemlöshet i Stockholm.

De fem centrala insatserna är (1) mat eller subvention av mat; (2) materiellt stöd såsom kläder, hygienartiklar, secondhand-möbler vid nytt boende el dyl; (3) ekonomiskt stöd/bidrag; (4) myndighetskontakter gällande ekonomisk utsatthet; (5) inkluderande/delaktiggörande verksamhet.

Mat eller subvention av mat

Nästan två tredjedelar (2/3) av alla i kartläggningen 200.000 registrerade insatser utgjordes av utdelning av mat eller subvention av mat. Det är den allra vanligaste insatsen. Fyra av fem (4/5) insatser i Skåne (81 %) handlade om mat; och i Göteborg 72 % av insatserna. Subvention eller utdelning av mat till personer med långvarigt ekonomiskt bistånd utgjorde en tredjedel (34%) av samtliga redovisade insatser.

Till Stadsmissionens öppna mötesplatser kommer människor i social och ekonomisk utsatthet och utanförskap. Här serveras många gånger det enda mål varmt mat som besökaren får till sig under dagen. På den öppna mötesplatsen får man också del i en gemenskap, värma sig, kanske sova en stund, tvätta av sig eller sina kläder.

Måltiden öppnar upp för samtal, och mötet mellan besökarna och Stadsmissionens medarbetare är central. Det återkommande mötet bygger en relation och en tilltro som möjliggör för Stadsmissionens medarbetare att bedriva ett professionellt socialt arbete, med det slutliga målet att vägleda besökaren ut ur den utsatta situationen. Det kan handla om myndighetskontakter, ekonomisk och juridisk rådgivning, m.m.

Inkluderande verksamhet

Den näst vanligaste insatsen var inkluderande verksamhet, 16 % av alla redovisade insatser. Dessa insatser riktades till största delen till personer med långvarigt ekonomiskt bistånd.

Verksamheten på den öppna mötesplatsen är inkluderande. Allas rätt och möjlighet att delta, att visa respekt för varandra, och en inbjudande attityd är en viktig del av mötesplatsen. Konflikter som uppstår hanteras professionellt och utifrån varje enskild situation. Ibland kan en person som agerat våldsamt eller respektlöst stängas av under en period. Efter ett samtal och återetablerad ömsesidig respekt är besökaren åter välkommen till Stadsmissionens öppna mötesplats. Dörren kan stängas tillfälligt, men står öppen när besökaren är redo att uppträda korrekt igen.

På de öppna mötesplatserna arrangeras också aktiviteter och utflykter, för att ytterligare förstärka inkluderandet, delaktigheten, gemenskapen. I St Johanneskyrkan i Göteborg skapar fredagens musik-event en känsla av fredagsmys och skidresan en stolthet. Ett annat exempel är när Kalmar Stadsmissions direktor firar julafton först på öppna mötesplatsen Lotsen, först därefter hemmavid.

Utflykter skapar ytterligare gemenskap och det krävs att deltagaren tar ansvar för sin egen planering och sitt deltagande. Unga Forum i Malmö bjuder barnfamiljer i utsatthet exempelvis på korta utflykter som i andra familjer som har ekonomiska förutsättningar kan ske som familjeaktiviteter. Till exempel en utflykt till Kolmården.

Materiellt stöd

Andelen insatser kring materiellt stöd var ytterligare något mindre, 14%. Insatsen utgjorde en lika stor andel i alla grupper. Stadsmissionen i Kalmar redovisar en särskilt liten andel materiellt stöd i förhållande till andra insatser (2%), medan i alla andra fall är motsvarande andel cirka 10-20%.

Materiellt stöd innebär ansökan av exempelvis kläder, hygienartiklar eller julklappar. Ansökan i sig är en hantering som också kan få avslag. "Materiellt stöd" i kartläggningen definieras dock utifrån antalet utdelningar av materiellt stöd.

Ekonomiskt stöd

Överlag är stadsmissionerna restriktiva med utdelning av ekonomiskt stöd, som bara kan sökas vid enstaka tillfällen och för alldeles särskilt utsatta grupper som helt saknar tillgång till annat stöd. Papperslösa är överlag den allra mest utsatta gruppen, och fick i större omfattning än andra ekonomiskt stöd. 15 % av alla insatser till papperslösa utgjordes av ekonomiskt stöd.

Myndighetskontakter

En viktig del för att komma vidare ut ur utsattheten, särskilt för människor i långvarigt försörjningsstöd och för de som "faller mellan stolarna", är när Stadsmissionens medarbetare tar kontakt med myndigheter, och därigenom agerar brygga mellan den enskilda människan och det offentliga.

Många av Stadsmissionens besökare har varit i kontakt med socialtjänst, vården eller psykiatri men inte fått den hjälp de är berättigade till. Det kan hända att man haft en kontakt och inbokat möte men på grund av sin situation - sjukdom, psykisk ohälsa, beroende eller praktiska omständigheter - inte klarat av att komma till inbokad mötestid. Och då har myndigheten stängt ärendet.

I andra fall har man bollats runt mellan flera olika myndigheter såsom vård, psykiatri och socialtjänst men ingen av dessa har tagit ansvar för människan - trots att varje enskild myndighet agerat rätt utifrån de regler och lagar som finns. Detta kan få ödesdigra konsekvenser, som när en våldsbenägen person i psykisk ohälsa söker akut hjälp men får besked att hen får en besökstid nästa vecka eller ännu senare. För andra blir konsekvensen att man måste försöka överleva på noll kronor i inkomst, sova på soffan hos bekanta och ibland med risk för övergrepp eller våld.

Stadsmissionens insatser kan handla om att stötta den enskilda människan att få en utredning och psykiatrisk diagnos. Exempelvis Åke fick hjälp av Uppsala Stadsmission och fick slutligen en diagnos som öppnade för behandling, stöd och boende.

Dem som stadsmissionerna möter passar inte in i de mallar som myndigheterna jobbar utifrån. Ärendena är komplexa och ett samarbete mellan social, juridisk och ekonomisk rådgivning har visat sig ge goda resultat. Exempelvis på Unga Forum på Skåne Stadsmission kom en ung kvinna med sina barn, pappan var försvunnen. Stadsmissionens medarbetare lyckades lokalisera pappan, arbeta kring skuldavskrivning för honom samt papparollen. Ena barnet fick skolplats, och mamman kunde själv ordna förskoleplats åt andra barnet. Slutligen fanns tid och ork för mamman att själv söka jobb och ordna upp sin situation av egen kraft.

Fattigdomsmatris 2017

	De ohjälpta medborgarna	Utsatta EU-medborgare	Personer som lever med långvarigt ekonomiskt bistånd	Papperslösa	Total
Ekonomiskt stöd	1	0	2	0	3
Inkluderande verksamhet	3	2	10	1	16
Mat eller subvention av mat	8	20	34	1	62
Materiellt stöd	2	4	8	0	15
Myndighetskontakter till följd av fattigdom	1	1	3	0	4
Total	14	26	57	3	100

Tabell 1. Fattigdomsmatris (Andel insatser, procent av totalsumma, n=136003)

	De ohjälpta medborgarna	Utsatta EU-medborgare	Personer som lever med långvarigt ekonomiskt bistånd	Papperslösa
Ekonomiskt stöd	5	0	3	15
Inkluderande verksamhet	22	8	17	25
Mat eller subvention av mat	55	76	59	42
Materiellt stöd	14	14	15	14
Myndighetskontakter till följd av fattigdom	4	2	6	4
Total	100	100	100	100

Tabell 2. Fattigdomsmatris (Andel insatser, procent av kolumnsumma, n=136 003)

Fattigdomen i Sverige

Stadsmissionerna träffar inte alla - men många - av de människor som lever i social och ekonomisk utsatthet i Sverige idag. Det som framkommer i stadsmissionernas verksamheter liksom i den forskning som Ersta Sköndal Högskola bedriver är att det finns en fattigdom i Sverige, som är osynlig i officiell statistik. Den fattigdomen är påtaglig. Det handlar om människor som kommer till Stadsmissionen för ett mål mat och för att värma sig. Det är människor som inte har någonstans att bo. **Detta kräver politiska åtgärder.**

En problematik handlar om osynligheten. Officiella siffror baserar sig SCB:s bas grundad på folkbokföringsadress - och därmed utesluts de människor som befinner sig i hemlöshet i SCB:s statistik. Andra officiella siffror baserar sig på ärenden hos myndigheter, och förutsätter att man har anmält ärende som antingen behandlats eller fått avslag. Detta utesluter de människor som "faller mellan stolarna", och som inte har fått den kontakt och hjälp som de är berättigade till hos myndigheterna.

Vi menar att det finns en problematik kring den osynliga fattigdomen som inte finns med i offentlig statistik.

Trots denna problematik har regeringen i sin Agenda2030-rapport redovisat att det i Sverige inte finns någon absolut fattigdom i Sverige. Vi inom stadsmissionerna ser att denna rapport missvisande. Det finns en reell fattigdom i Sverige - både i absoluta och relativa termer.

Absolut fattigdom definieras internationellt av bland andra Världsbanken som en inkomst under 2 amerikanska dollar om dagen. Det är svårt att applicera i Europa.

När Socialstyrelsen använder begreppet Absolut fattigdom utgår man från en beräkning av nödvändiga utgifter för en skälig levnadsnivå, en "varukorg" som man behöver för en skälig levnadsnivå. Denna utgör även normen för socialbidrag från 1985. Måttet är absolut i bemärkelsen att fattigdomsgränsen definierar samma köpkraft från ett år till ett annat samt för att en person som inte har en viss köpkraft betraktas som fattig oavsett hur många andra som gör det.

Relativ fattigdom definieras som att ha en inkomst under 60 procent av medianinkomsten, enligt Socialstyrelsen. Noteras bör dock att samma definition, en inkomst under 60 procent av medianinkomsten, talar EU:s statistikorgan Eurostat om "risk för fattigdom". Och enligt Eurostats siffror lever knappt 13 % av svenskarna i risk för fattigdom (år 2015), och 1,3 % av svenskarerna lever i allvarlig fattigdom.

Fattigdomsproblematiken dribblas bort av otydlighet i begreppen.

Vi inom Sveriges Stadsmissioner menar att fattigdom handlar om att man inte har mat för dagen. Att man inte har pengar till hyran och därför blir av med sin bostad. Att man inte har råd att köpa nya vinterskor, glasögon eller annat som med viss regelbundenhet behöver förnyas. När de ekonomiska marginalerna inte finns, så att ett plötsligt påkommet tandläkarbesök måste tas på kredit. När ekonomin inte medger att man är socialt aktiv eller kan delta eller engagera sig i samhällsaktiviteter - vilket leder till utanförskap, och därmed försämrar möjligheterna på längre sikt.

Vi ser idag en ny slags utsatthet som inte har funnits i Sverige sedan många decennier. Det offentliga systemet blir alltmer grovmaskigt.

"Varje samhälle måste bedömas efter hur man behandlar sina mest utsatta medborgare" sa Tage Erlander på sin tid. Den utsatthet som vi inom stadsmissionerna möter skulle inte ge högt betyg åt dagens Sverige.

Sveriges Stadsmissioner rekommenderar därför:

- Att regeringen tillsätter en kommission med uppdraget, att i nära samarbete med det civila samhällets aktörer, kartlägga fattigdomen i Sverige, bortanför socialtjänstens statistik samt ge förslag till en relevant definition av fattigdom i Sverige, hur den mäts och därmed kan diskuteras och hanteras.
- Att riksdagen utifrån kommissionens arbete beslutar om en nationell fattigdomsstrategi.
- Att regeringen utreder de nuvarande systemfelen/systembristerna i våra välfärdssystem som Stadsmissionen vid upprepade tillfällen har pekat på samt tar fram strategier som motverkar dessa.
- Att politikerna säkerställer att nivåer i socialförsäkringssystemets säkerställer att ingen lever under existensminimum.
- Att politikerna ska säkerställa pensionsnivåer som går att leva på.
- Att politikerna ska verka för allas rätt till försörjning genom arbete, stöd eller sysselsättning.
- Att ansvariga myndigheter ska samordna sina insatser i syfte att enskilda människor inte ska "Falla emellan" de olika välfärdssystemen.
- Att det ekonomiska biståndet anpassas till levnadskostnader i dagens samhälle.

Sveriges Stadsmissioner

Sveriges Stadsmissioner arbetar för människor som lever i utsatthet och utanförskap i Sverige, och består av de lokala Stadsmissionerna i Eskilstuna, Göteborg, Kalmar, Linköping, Skåne, Stockholm, Uppsala, Västerås och Örebro.

Kontakt: Karin Timm Östlund, kommunikatör 08-684 230 69,
info@sverigesstadsmissioner.se

Forskningen som ligger till grund för Fattigdomsrapporten finansieras med stöd från Postkodlotteriet.

